

De Vallei nr. 34

Jaargang 6, oktober 2016

Samenstelling [François Vermeulen](#)

Een *Eigen-Zinnige* uitgave

Beeldend werk

[Jeroen Baeken](#)

Gedichten

[Gerard Scharn](#)

[Pieter Sierdsma](#)

Begga Mariën

[Leen Pil](#)

[Dianne Soli](#)

limbo

mensen zonder masker
evenwel onherkenbaar
figuranten in een schimmenrijk
vele doden gingen hen reeds voor
ooft bekend beroemd of jong gestorven

uitvinders en hun overspelige vrouwen
revolutionairen die hun kinderen aten
salonsocialisten anarchisten antichristen
helse machinisten gereduceerd tot
hoerige geesten uit het dodenrijk

beklaag ze behaag ze negeer de hand
die u de deur wijst naar verder verderf

Gerard Scharn

Reflections

een lichtbaan in de versluisde hemel
van al oktober een gedroomde missie
kruist door een sfeer die wij de onze
genoemd hebben in het gebruik van
de tijd dun verlengd met kale takken

het verloop van een dag zou stoppen
bij de traag schokkende overgang van
licht naar schemer zoals wij die maar
half verdoofd kennen door het gewoon
horten van de wijzer op de horlogeplaat

maar de ellips nog maar net begonnen
strookt niet met seconden een ijle tijd
van myriaden in een ruimte van stof
waar niets afgetekend wordt van
een persoonlijk lot

het licht dringt als een speerpunt
door versnelt zich zelf als een diep
gravende tijdreiziger doorgebroken
in een tomeloze baan
op het vocht van de herfstavond
komt hij bij mij aan.

Pieter Sierdsma

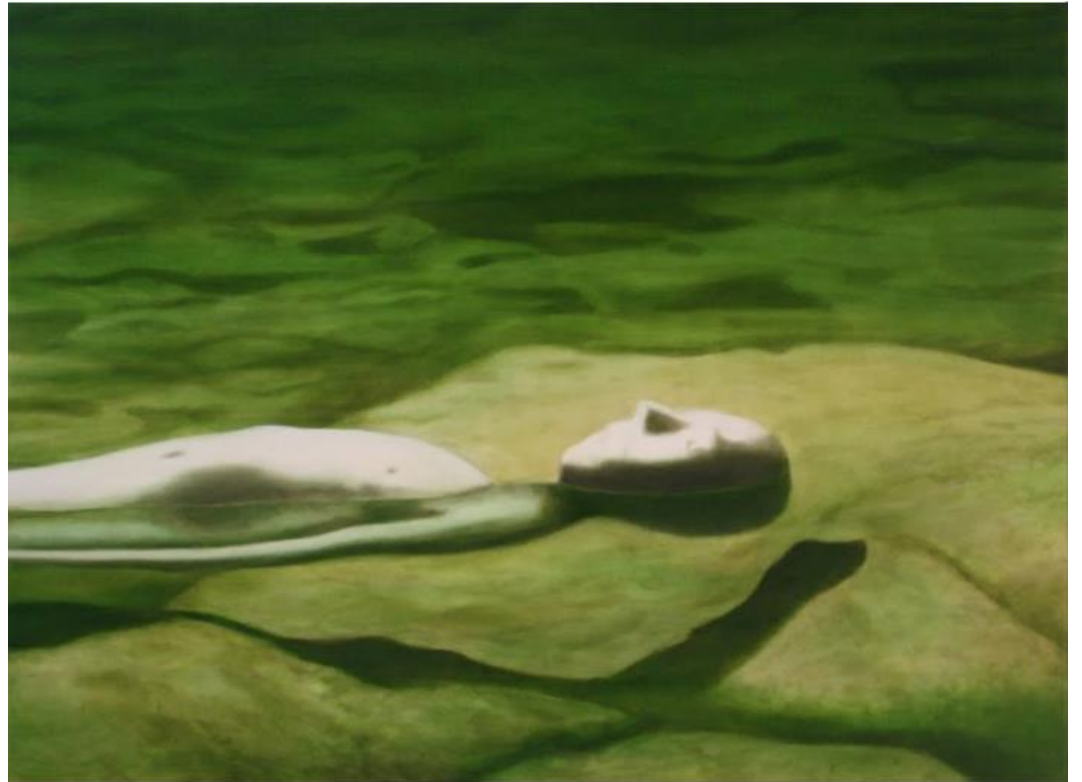
LOS-BANDIG

Onder de Indian Summer-zon
in zee gaan
met een leven
out of the box.
Zich los-bandig
uit de voeten maken.

Pijnloos, gehoorloos
vredige verzoening vinden
in de wiegeling
van de onophoudelijke
verschuiving van zand.

Ik groet je,
telkens ik aan jouw kruis beland.

Begga Mariën

WEG

Je hoort het wel vaker:
wat beweegt wacht op een gunstige wind.
wat je ziet, is nagebootst of bijgebeeld,
diep in de ontgroende jungle zijn de uren van stof
en gif. Inname moet volledig of niet gebeuren.

Ik laat me om de acht stappen op de grond vallen
wellicht is het de wind die mijn gezicht in tweeën snijdt,
niet ik die extreem traag en stil wil zijn,
in een ander ritme dan de wereld.

Waar mijn hoofd de natte stroken raakt, kleeft
alweer de regen. Ik veeg doorweekte haren weg, denk:
we hebben wegels nodig om elkaar
niet in het gezicht te moeten kijken.

De weg geeft niets om loomheid of vervulling, hij laat begaan:
geboetseerde treden verzakken onder mijn gewicht.
Het licht is dromerig, moet nergens dringend heen.
En ik maar kale liedjes zingen boven nieuwe tegels.

Leen Pil

Deditio

Niets is geruster dan aarde in het vroege voorjaar, de lange schaduw die zich voor mij neerlegt op de grond wanneer een stap terloops verloren gaat, mijn ruggengraat wil wortelen in mos.

Zo lijkt dood misschien terwijl mijn adem roerloos voorstelt hoe het is mij hier te zullen vinden. Languit los.

Niet meer dan even ongemist te blijven, dronken van bewustzijn, kalme aarde.

Met groene wimpers dwalen in de kruinen van het licht, luisterend naar een zee van blad, het onbedaarlijk leven.

Dianne Soli

